

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Голови Вищого арбітражного суду України щодо офіційного тлумачення пункту 2 статті 23 Закону України “Про підприємства в Україні”

м. Київ
9 грудня 1998 року
№ 51-у/98

Справа № 2-46/98

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Тимченка Івана Артемовича – головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича – суддя-доповідач,
Корнієнка Миколи Івановича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мартиненка Петра Федоровича,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тихого Володимира Павловича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,
Яценка Станіслава Сергійовича

розглянув питання про відкриття провадження у справі за конституційним поданням Голови Вищого арбітражного суду України

щодо офіційного тлумачення пункту 2 статті 23 Закону України "Про підприємства в Україні".

Заслухавши суддю-доповідача Вознюка В.Д. та дослідивши матеріали подання, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в :

1. У конституційному поданні Голова Вищого арбітражного суду України порушує питання щодо офіційного тлумачення пункту 2 статті 23 Закону України "Про підприємства в Україні" від 27 березня 1991 року.

2. Необхідність офіційного тлумачення обґрунтовується тим, що у провадженні арбітражних судів України знаходяться справи за позовними заявами суб'єктів підприємницької діяльності до місцевих органів виконавчої влади про відшкодування витрат, пов'язаних з наданням населенню комунальних послуг. Під час розгляду цих справ виникає практична необхідність у з'ясуванні деяких питань щодо застосування пункту 2 статті 23 Закону України "Про підприємства в Україні".

В цьому пункті передбачено, що відповідно до Закону України "Про ціни і ціноутворення" на продукцію підприємств, які займають монопольне становище на ринку товарів, що визначають масштаб цін в економіці і соціальну захищеність громадян, допускається державне регулювання цін. При цьому державні ціни повинні враховувати середньогалузеву собівартість продукції і забезпечувати мінімальний рівень рентабельності продукції, на яку вони поширюються. Якщо цей рівень рентабельності продукції не забезпечується державними цінами, то держава повинна гарантувати дотацію за умови, що продукція підприємства є суспільно необхідною.

Згідно з пунктом 12 Постанови Кабінету Міністрів України "Про встановлення повноважень органів виконавчої влади та виконавчих органів міських рад щодо регулювання цін (тарифів)" від 25 грудня 1996 року № 1548 ціни на комунальні послуги, зазначені в цій Постанові, затверджуються міськими державними адміністраціями. Нерідко вони є набагато нижчими за фактичні витрати, пов'язані з їх наданням, що змушує суб'єктів підприємницької діяльності звертатися до арбітражних судів з позовами до обласних державних адміністрацій про відшкодування їм витрат.

У конституційному поданні зазначається, що чинне законодавство не містить визначення термінів "середня галузева собівартість продукції" та "мінімальний рівень рентабельності продукції", які вживаються у пункті 2 статті 23 Закону України "Про підприємства в Україні", а також чітких приписів щодо їх реалізації.

3. Колегія суддів Конституційного Суду України з конституційних звернень (подань) своєю ухвалою відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пунктів 1, 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – відсутність встановленого Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України" права на конституційне подання та непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному поданні.

4. Відповідно до статті 11 Закону України "Про арбітражний суд" від 4 червня 1991 року Вищий арбітражний суд України діє у складі пленуму, президії та арбітражних колегій по розгляду спорів та перегляду рішень, ухвал і постанов. Тому право на конституційне подання з питань офіційного тлумачення Конституції та законів України належить колегіальному органу в особі пленуму Вищого арбітражного суду (стаття 15 Закону), а у період між засіданнями пленуму – президії Вищого арбітражного суду (стаття 18 Закону).

З матеріалів конституційного подання, яке надійшло до Конституційного Суду України, не впливає, що питання про необхідність офіційного тлумачення зазначеної норми Закону розглядалося на засіданні цих органів судової влади.

Здійснення таких повноважень Головою Вищого арбітражного суду України статтею 41 Закону України "Про Конституційний Суд України" не передбачено.

Виходячи з викладеного та керуючись статтею 150 Конституції України, статтями 45, 50 та 93 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Голови Вищого арбітражного суду України щодо офіційного тлумачення пункту 2 статті 23 Закону України "Про підприємства в Україні" на підставі пункту 1 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – відсутність

встановленого Конституцією України, Законом України “Про Конституційний Суд України” права на конституційне подання.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ